

Sygn. akt XI W 3611/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Piotr Brzeziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2014 roku, 25 listopada 2014 roku, 20 stycznia 2015 roku w W.
sprawy przeciwko **M. O.** z domu N.

córcie Z. i U. z domu S.

urodzonej (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 7 marca 2014 roku w godz. 16:45 w W. na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 3 litera b P., w ten sposób, że kierując samochodem marki N., nr rej. (...), podczas cofania nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie upewniła się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda - samochód marki B., nr rej. (...),

w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, uszkadzając oba pojazdy, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 23 ust. 1 pkt 3 litera b ustawy
z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 ze zm.),

I. obwinioną M. O. - w granicach zarzutu - uznaje za winną tego, że w dniu 7 marca 2014 roku o godz. 16:45 w W. na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...), kierując samochodem marki N., nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, podczas cofania nie upewniła się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda - samochód marki B., nr rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje ją, a na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 808,49 (osiemset osiem 49/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3611/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2014 roku o godzinie 16.45 w W. na ulicy (...) obwiniona M. O. kierowała samochodem marki N. o rejestracyjnym (...).

Na wysokości posesji nr (...) - podczas wykonywania manewru cofania - obwiniona nie zachowała należytej ostrożności i nie upewniła się, czy za pojazdem nie znajduje się żadna przeszkoda, w szczególności żaden inny pojazd. W wyniku podjętego manewru obwiniona najechała na samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...), którym kierowała E. G..

Kierująca pojazdem B. pokrzywdzona miała w tym czasie wykonać manewr zmiany pasa ruchu z lewego na środkowy. Sygnalizowała powyższe prawym kierunkowskazem i zbliżyła się do linii rozdzielającej pasy ruchu. Manewr cofania obwinionej nastąpił nagle. Pojazdy zderzyły się – w przód samochodu B. wjechał tylnym lewym narożnikiem samochód N..

Zachowaniem swoim obwiniona M. O. spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionej M. O. (k. 67);
- ***zeznania świadka E. G. (k. 72-73, 11);***
- notatkę urzędową (k. 1-2);
- ***protokoły oględzin (k. 4, 5);***
- ***szkic miejsca kolizji (k. 3);***
- plan z (...) (k. 52);
- ***opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 78-83).***

Obwiniona M. O. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła w szczególności, że upewniła się w lusterku lewym bocznym i wstecznym, że nie ma za nią żadnego pojazdu, a odległość do samochodu, który był za nią, umożliwia jej cofnięcie się. Zaczęła cofać i po 10-30 cm doszło do kolizji. Wyjaśniła nadto, iż samochody stały w totalnym korku i nie widziała, jak pojazd pokrzywdzonej nadjeżdża, bo patrzyła w lusterko wsteczne (k. 67)

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinioną M. O., w których zaprzecza ona sprawstwa przedmiotowego wykroczenia w ruchu drogowym, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinioną określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Fakt, iż obwiniona faktycznie popełniła przedmiotowe wykroczenie znajduje w pełni potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadka E. G. i opinii biegłego do spraw ruchu drogowego. Logiczna analiza materiału dowodowego w powiązaniu z zasadami doświadczenia życiowego nie pozostawia żadnych ku temu wątpliwości. Sam fakt zderzenia się przedmiotowych pojazdów nie jest sporny. Podkreślić należy, że obwiniona de facto przyznała się do niezachowania należytej ostrożności podczas cofania, wyjaśniając, że nie widziała, jak pojazd pokrzywdzonej nadjeżdża, bo patrzyła w lusterko wsteczne.

Sąd obdarzył zeznania E. G. walorem wiarygodności, gdyż są one jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i wzajemnie ze sobą korelują. Pokrzywdzona dokładnie opisała przebieg zdarzenia. Zeznała w szczególności, iż swoim samochodem stała na lewym pasie, przybliżona do granicy z prawym pasem – miała włączony kierunkowskaz, gdyż chciała zmienić pas ruchu. N. zaczął nagle cofać, kierując tył – lewy zderzak w stronę samochodu pokrzywdzonej. Były godziny szczytu, korek; nie miała możliwości ucieczki. N. uderzył w prawy przedni zderzak jej samochodu.

Sąd obdarzył wiarą protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała. Jak już wyżej wskazano, sam fakt zaistnienia kolizji drogowej nie jest sporny i nie budzi żadnych wątpliwości.

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego J. P. po analizie zebranego materiału dowodowego potwierdził możliwość przebiegu zdarzenia zgodnie z relacją pokrzywdzonej. Wskazał w szczególności, że cofanie pojazdem przez obwinioną – gdy natężenie ruchu jest duże, a wszyscy przemieszczają się do przodu na jezdni o ruchu jednokierunkowym - było nieracjonalne. Obwiniona powinna widzieć pojazd pokrzywdzonej na lewym pasie, sygnalizujący zamiar zmiany pasa na prawy. Swoim niespodziewanym dla pokrzywdzonej manewrem spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego J. P.. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Czyn przypisany obwinionej wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd w wyroku opisał tenże czyn pod kątem ustawowych znamion wykroczenia.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionej doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinioną należytej ostrożności podczas cofania samochodem N..

Zgodnie z przepisem art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym obwiniona była przy cofaniu zobowiązana w szczególności upewnić się, czy za jej samochodem nie znajduje się przeszkoda (w okolicznościach sprawy niniejszej był to samochód B.).

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniona jest sprawczynią wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawczyni mogła postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niej żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę).

Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionej M. O., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mają na to wpływ: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawczyni, która poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodowała kolizję dwóch samochodów i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionej, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa (informacja z K. – k. 50). Jednokrotnie ukarana została za wykroczenie w ruchu drogowym – przekroczenie prędkości (k. 50a).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 300 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionej jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionej karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionej, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw.

z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw.

z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach

w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 140 złotych, na którą składają się zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych) i ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (2 x 20 złotych – k. 6, 7) – odpowiednio: § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), a nadto koszty pisemnej opinii biegłego według przedstawionego rachunku (668,49 zł).